

"זה רוח"

"כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם"

ג'לין 7

פרשת – בא

| | | | | | |
|-----|-------|-------|-------|-----|-------|
| ת"א | 16:43 | הדה"נ | moz"ש | ר"ת | 18:18 |
| | | | | | |

אוצר הפרשה...

אין להתייאש חס וחלילה מביית "הגאולה"

בפרשה נאמר "ויהי חושך על ארץ מצרים וימש חסר" (-כא) החיד"א בספרו (דבש לפ) מסביר, שכמו שהחושך שהביא הקב"ה על המצרים במצרים, היה כדי שלא יראו איך שרשע ישראל, שלא רצוי לצאת מצרים מטה. ומובא בזוהר החדש, כשיער המשיח, היה חושך טו' ימים, וימתו רשי ישראל של אינטרצים בגאולה. נשאלת השאלה - למה דתן ואכורים שהיו רשעים, לא מתו במקחת חושך? מתרץ הרואה"ש על התורה, כיון שהם לא נתיאשו מגאולה, זכו להישאר חי!!!!!!

ספר על הארץ הקדוש, שפעם אחת בערב שבת סמוך להכנסת השבת, יצא עם תלמידיו חז' לעיר צפת... כדי לקבל השבת... ובתוך שהיה מושרים, אמר הרוב לתלמידיו, חברים, רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים?

השיבו קצת מן התלמידים, אנו מוחזים בכך, וכצת מן התלמידים השיבו ואמרו, נלך מוקדם ונודיע לנושותינו - **וכלשון הגמara** - "אייזיל... איימליך בדביכתחו" - וכיוון שאחמו נלך מוקדם לבתינו, נתחרד הארץ הקדוש גזהה, והכה כף אל כף ואמר, אווי לנו שלא היה בנו זכות להוגאל, **שאלא מלא** היויתם כולכם משוכבים לי בפה אחד, **שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה**, **תיקף היו נגאלים כל ישראל**, שעתה הייתה השעה שמוסגת לאגולה.... ועכשו החמצתם את השעה.

חחף חיים, היה חזור ואומך, כי זראי הוא, שכל צורה שיש לכל יהודי, היא חלק מהגלוות, וצריך לצרף את כל זה לחשבון, ולבקש על המשיח שיבוא כבר, וכשהוא יבוא – יתבטלו מפילה הצרות. **משיח צדקנו בכואו, לא ישכח שם יהוד'**, אפילו יהודי בודד במקום נידח ורחוק ישיב בחזרה, אמר החחף חיים לרבי אלחנן ורמן, סוף גלוותנו תהייה, כפי אשר היה בסוף גלות מצרים, כאמור בפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים ארנו נפלאות", **ידוע עוד דבריו של החחף חיים** - שעייר מלחמת גוג ומגוג, ועקר סכנתה של מלחמה זו, **תהייה מלחמת האמונה לעומת הכפירה**, ובנה יתרבו ויתלכו הרבה דברים שלא היו מוכנים, והצירוף יהיה חד ובורר על כל נשמה ונשמה, להיבחן בבחינות קשות של אמונה ותמיות, ורק – נשמה אשר תעמוד ביציבות הרוח, מפני כל הרוחות העוזות שנשבו, היא תהיה בת מלך מבחןת "לחוץ בנוועם ה' ובשוכו לצעון ברחמים".

ש"ת "מה אייל"

הרה"ג יוסף חיים עדני שליט"א רבי ומו"ץ בבית הוראה "יביע אונור"



דין הכלכתי – מודפרשה

האם מותר להביא לבהמה או לעכו"ם משיירי פת שברכו עליה

"וישא העם את בציקו בטרם יחמצץ משארותם צורותם בשמלותם על שכמם" (יב-ל')

רש"י שם מכיא בשם המכילתא, שהוא שיריו מצוה מצחה ומורור, ולכך לקחו את זה בשמלותם בעצםם, ולא לקחו את זה בחמותיהם או בכל דבר אחר ממשום חיבוב מצחה, וזהו משארותם הינו שיריו המצווה בשמלותם.

חמגן אברהם (בסיון קס"ז ס"ק מב') כתוב, אסור להאכיל מפרוסת הבצעה שכצע וכירך עליה ברכת "המושזיא", לעכו"ם או לבהמה, משום חיבוב מצחה. **הרמ"א** (שם בסעיף כ') דיש לאכול הפרוסה שכצע עלייה קודם شيئا, שתהאה נאכלת לתיאבון, והוא משום חיבוב מצחה.

אולם הבית יוסוף (שם) וד"ל, **הכלבו בשם הר"א**, נהגו כל ישראל שלא להאכיל בהמה חייה ועווף ולא כתוי, מחותיכה שנוגעת בה חתיכת המושזיא, וכ"כ הרד"א בשם ס' המנהיגים, **ולא ראינו ולא שמענו כי שנזהר בכר ואין לדבר סרך כלל וכו'**. האגור שכחוב הר' אביגדור בשם הר' שמחה, צריך אדם לאכול הפת שבעצם בהמושזיא, קודם שיأكل פת אחר, כדי שיأكلנו לתיאבון, והוא מדבר שוביל הליקט, **ואני יודע טעם לדבר ואולי הוא משום חיבובי מצחה**.

ש"ת – בהלכות "ברכות"

מה מברכים על פירות מרוסקים?

פיריות שנתרסקו בין ביד לבין בצל, אפילו נתרסקו למגרי עד שאבדה צורתם, כגון תפירים שהחציא מהם גווניהם ועשאים כמו עיסה, וכל כיוצא בזה, מברכים עליהם בורא פרי העץ, ולאחר מכן שלוש, על העץ ועל פרי העץ, (חzon עובדי עמי קלב). **ותפ"א מרוסקים** (פירות), וכן גור שנתרסק על ידי פומפיה דקה, ברכתם בורא פרי האדמה, (שם).

מה מברכים על כדור פלאפל?

פלאפל ברכתו שהכל נהיה בדברו, מכל מקום המברך עליו בורא פרי האדמה יש לו על מה לספר, (שם בהערה כתוב מריש התייחס סבור לברך עלי' בורא פרי האדמה, ע"פ דעת פר"נ שגם פירות המרוסקים למגרי במולתיו קיימי', כמו שכחכתי בשוני'ת יביע אומර (חלק ז' סוף סיון כת) ושוב בינוותי שמכונים שמערכבים בו כmoon ושור מנין תבלין), **ואח"כ מטגנים אותו בשען עטוק**, עד שנשתנה טעמו, יש לברך עלי' שהכל, (שם עמי קלב).

מה מברכים על הטחינה?

טחינה ברכתה שהכל, (בהערה מובה בטעם לחינה שנעשה מיריסוק השומשומי), ונעשה משקה, מברכים עליה שהכל, **שכל שניוח לאגמרי ונעשה כעין משקה**, **איין יודע שם אוכל עלי** (שם עמי קלב).

